

'So you think you can dance

De Belgische choreografe Isabelle Beernaert werd populair door haar deelname aan tv-programma's als *So you think you can dance* en *The ultimate dance battle*. Eind van de maand komt zij met de voorstelling *Ne me quitte pas* naar Nederland.

BREGTJE SCHUDEL

Isabelle Beernaert is wat verlaat. Ze was in gesprek met de redactie van *So you think you can dance* over mogelijk Belgisch talent. Nederlandse aanmeldingen zijn er namelijk genoeg, maar het is moeilijk voldoende goede Belgische kandidaten te vinden, vertelt ze. "Nederlandse dansers durven sneller, zijn zelfverzekerder. In België willen ze pas iets laten zien als ze vinden dat ze echt iets kunnen."

Naast jurylid Jan Kooijman is choreografe Isabelle Beernaert (1973) waarschijnlijk de tweede naam die iedere kijker kan noemen bij *So you think you can dance*, de populaire talentenjacht voor jonge dansers. Haar choreografieën – 'choreo's' – zitten vol verhalen en emoties, over verliefdheid en hartzeer, over scheiden en loslaten. Van haar dansers verwacht ze maximale inzet, zowel fysiek als emotioneel. Haar choreo's zijn niet enkel pasjes die je na kunt doen, je moet ze kunnen voelen.

Niet alleen haar choreografieën draaien om emotie. Ook tijdens het interview legt ze heel haar ziel en zaligheid op tafel. Haar gezicht bloeit op wanneer ze vertelt over haar toevallige ontmoeting met Maurice Béjart, de ogen worden dof wanneer ze praat over de tegenslagen in haar leven.

Haar artistieke honger werd al van kinds af aan gevoed, vertelt Beer-

naert, dochter van een Frans-Italiaanse moeder en Belgische vader, in de artiestenfoyer van de Meervaart. "We waren met drie zusjes en mochten alle drie al jong naar het conservatorium. Daar kregen we notenleer, ballet en tekenen. Mijn oudere zus, Caroline, is meester in muziek geworden, mijn jongere zusje, Julie, is de mode ingegaan. Ik heb voor dans gekozen."

Op haar achtste werd ze aangenomen aan de Koninklijke Balletschool. Er was wel een probleem: De familie Beernaert woonde in Kortrijk, de school zat in Antwer-

'We waren met drie zusjes en mochten al jong naar het conservatorium'

pen. "Ik moest op een internaat. Mijn ouders twijfelden, maar ik hield voet bij stuk. Achteraf had ik wel spijt. Het was toch een harde opleiding, met veel concurrentie. Aan het einde van de dag kwam je 'thuis' in je kamertje van één bij twee meter. Toch is de passie om te dansen altijd sterker geweest."

Op negenjarige leeftijd kreeg ze

haar eerste grote rol: als de dochter van het titelkarakter in de opera *Gansendonck*. Door gastchoreografen werd ze ook vaak opgemerkt. "Ik mocht vaak karakterrollen spelen, zat nauwelijks in het ensemble. Ik was kennelijk toen al erg intens." Grinnikt. "Ik kon me wel voegen in een groep, maar stak er altijd op een bepaalde manier anders uit."

Daar is ook de liefde voor choreografie geboren. "Ik was altijd de eerste die riep: Kom, we gaan een dansje maken! Op elfjarige leeftijd wist ik: ik wil choreograaf worden."

Haar choreografieaspiraties kwamen op een laag pitje toen ze een beurs won en als zeventienjarige mocht gaan dansen bij een gerenommeerde moderne dansschool in Parijs. Die overgang bleek te zwaar. Binnen een jaar was het kraakbeen aan haar linkerknie compleet verbrijzeld. "Ik moest terugkeren naar België. Dokter Martens, die ook veel voetballers behandelt, gaf me twee keuzes: we kunnen het nu behandelen, dan kun je blijven dansen. Maar dan eindig je over een paar jaar waarschijnlijk in een rolstoel. Of je laat het volledig genezen."

Ze koos voor de tweede optie. "Ik had toen al in mijn achterhoofd: ik wil choreografe worden. Ik ben een jaar gestopt en bij mijn moeder gaan wonen. Moet je nagaan: ik was achttien en ik mocht niet meer dansen! Ik werd gek! Na een jaar rust ben ik voorzichtig gaan opbouwen, een jaar later was het helemaal oké."

In 1993 werd ze aangenomen bij het Amerikaanse dansgezelschap van Alvin Ailey. "Dat was echt een herbevestiging van mijn kunnen. Dat heeft me heel veel kracht gegeven."

Maar het leven had, opnieuw, andere plannen. In 1994 werd haar dochter, Manon, geboren. "Dat was een mooi ongelukje. Ik nam de pil, deed alles wat ik moest doen, en toch was ik zwanger. Ik begreep het niet. Maar ik geloof in het lot. Mijn Italiaanse grootvader, een soort opperhoofd van de familie, had me op zijn sterfbed gevraagd: wanneer ga je me een kleinkindje maken? Een jaar later ben ik zwanger geraakt, van een Italiaan. Ik vond dat geen toeval."

Financieel was het lastig. "De papa was er niet klaar voor, die was buiten beeld. Ik ben begonnen met lesgeven, heb een eigen school opgericht, ben veel gaan dansen." Ook het choreograferen pakte ze op,

Isabelle Beernaert: 'Mijn passionele kant heeft ruimte moeten maken voor de

maar dan vooral voor commerciële klussen. "Mijn passionele kant heeft ruimte moeten maken voor de commerciële. Daar waren veel meer centjes mee te verdienen."

Vier jaar na Manon werd Noam geboren, die ze kreeg met de man die had geholpen Manon op te voeden. "Toen dat stukliep, kwam ik in een heel zware, gewelddadige relatie te-

recht. Ik was een heel sterke persoon, alles ging altijd wel lukken voor me. Maar die relatie heeft mij letterlijk en figuurlijk, zowel mentaal als fysiek kapot gemaakt."

De toekomstige vader van haar derde kind wist haar uit de diepe put te trekken. "Hij was echt een reddende engel. Ik heb mij toen weer in het leven gesmeten."

ADVERTENTIE

za 14.04 | 11:00 - 16:00
www.muziektheater.nl

TOEGANG GRATIS

open dag van spitz tot aria

het muziektheater the amsterdam music theatre